

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Joanna Neil
Menekülés a paradicsomba

Kate Hardy
Herceg fonendoszkóppal

Amy Ruttan
A szerelem csodája

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Joanna Neil, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: *Her Holiday Miracle* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: *Fejes Zsuzsa*

© Harlequin Books S.A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: *Mummy, Nurse... Duchess?* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: *Herczog Gábor*

© Amy Ruttan, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: *Dare She Date Again?* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Magyarra fordította: *Szabó Júlia*

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 63. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-770-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Joanna Neil

Menekülés a paradicsomba

1. FEJEZET

Vége! Rebecca megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a csaknem húszméteres katamarán lassan a parthoz siklott, és kikötött. A fedélzeten halk zene szólt, még hozzá calypso, amitől a lány egyből felderült. A szokatlan hőségben már jó ideje állt türelmesen a hosszú sorban, de most véget ért a várakozás. Megkezdődik hát utazásának utolsó felvonása, és remélhetőleg hamarosan megérkezik a Karib-tenger egyik álomszép szigetére, St. Marie-Rose-ra.

Közvetlenül előtte egy sötét hajú férfi töprengve fürkészte a kompot. Magas, sportos alakja kitűnt a tömegből. Világos térdnadrágot viselt, hozzá fehér pólót, amely kihangsúlyozta széles vállát és napbarnított, izmos felkarját. Minden jel szerint nagyon elmerült a gondolataiban.

Ennek ellenére megérezhette, hogy Rebecca őt nézi, mert hirtelen felé fordította markáns vonású arcát, és pillantása találkozott az övével. Aztán tekintete szinte megbabonázva siklott végig a lány karcsú, formás alakján és vállig érő, rézvörös haján, melynek rakoncátlan fürtjei szabadon repkedtek. Úgy tűnt, le sem tudja venni róla a szemét.

Rebecca elpirult, és zavartan lehajtotta a fejét. Kellemetlennek találta, hogy a férfi rajtakapta, amint bámulja, de hát annyira vonzó volt, s főleg annyira más, mint a szokványos turisták.

Persze ezt róla is el lehetett mondani, mivel eddig nem sokat járta a világot. Most viszont csaknem tizenkét órán át ült egy repülőgépen, azután taxival a kikötőbe vitette magát. Alig várta, hogy elérje úti célját. Késő délutánra járt az idő, márpedig ő szeretett volna még a sötétedés beállta előtt megérkezni Emmához. Nagyon remélte, hogy a nővérét otthon találja, és erre a gondolatra elmosolyodott.

Sajnos, eddig semmi sem ment terv szerint. A gép St. Marie-Rose helyett Martinique szigetén landolt, ezért kellett komppal továbbutazni.

A sorban álló emberek lassan araszoltak előre.

– Na, csakhogyszállhatunk! – hallotta egy férfi hangját maga mögött Rebecca.

Amikor hátrafordult, egy vele nagyjából egykorú, szőke, kék szemű fiatalembert pillantott meg, aki a húszas évei közepén járhatott, és nyilvánvalóan jó hangulatban volt. Egynapos kirándulást tehetett a mellette álló három barátjával Martinique-ra, s most indultak vissza.

Ahogy a tekintetük összeakadt, a srác a hajó felé intett.

– Mehetünk! Egyébként William Tempest vagyok – mutatkozott be, majd várakozón a lányra nézett.

– Rebecca... Rebecca Flynn. De a legtöbben csak Beckynek hívnak.

– Szia, Becky! Megengeded, hogy meghívjalak egy hideg italra a fedélzeten? Nem akarok kikezdeni veled – fűzte hozzá gyorsan –, bár tulajdonképpen szívesen megtenném. Csak hát látom, milyen fáradt vagy, és gondoltam, egy jeges üdítő feldobna. Ajánlom a narancsos mangót, mert azt itt különösen jól csinálják.

Szóval neki is feltűnt, mennyire kimerült vagyok, állapította meg magában a lány. De vajon miből jött rá? A kivörösödött arca árulta el, vagy a fejére tapadt, átizzadt fürtjei? Hát persze, jobb lett volna, ha még a repülőgépen feltűzi a haját.

– A hideg ital csábítóan hangzik – mondta végül, majd hozzátette: – Ez az utazás számomra olyan, mint egy csodás kaland.

– Nyaralni jöttél?

– Olyasmi. Nehéz időszakon vagyok túl, és muszáj volt mindent magam mögött hagynom.

– Tényleg? Sajnálom. Egyébként hasonló cipőben járok. A barátnőm szakított velem, ami nagyon megviselt. Pedig már több hét telt el azóta, mégsem tudom feldolgozni.

– Átérezem a helyzetet – felelte Rebecca.

Miközben beszélgettek, odaértek a hajóhoz, és felmentek a fedélzetre.

Milyen különös! – gondolta a lány. Első perctől fogva rokonszenvesnek találta ezt az idegen fiút,

akinek a közelében egy csapásra megszűnt minden tartózkodása. Pedig az angolok közmondásos hűvössége rá is nagyon jellemző volt. Bár az is lehet, hogy a Karib-tenger látványa meg a zene forró ritmusa miatt tudott így feloldódni.

William körülnézett.

– Hol szeretnél ülni? Árnyékban vagy inkább olyan helyen, ahonnan kilátás nyílik a vízre?

– Legszívesebben mindkettőt egyszerre élvezném – nevette el magát Rebecca. – Túl sok órát töltöttem a repülőgépen, úgyhogy szükségem van egy kis friss levegőre, sőt azt se bánám, ha megmozgathatnám elgémberedett tagjaimat.

– Remek! Ígérem, hogy később megtáncoltatlak. Elvégre St. Marie-Rose-ig egy óra az út, és ezalatt igazán lesz lehetőségünk közelebről megismerkedni egymással.

Rebecca maga is elképedt, milyen elfogulatlanul képes társalogni a sráccal. William egyenes volt, és nyitott, még azt is elárulta, hogy épp nemrég bomlott fel egy kapcsolata. Akkor hát miért ne bízna meg benne?

– És mi akasztott ki úgy? – kérdezte a fiú a lehető legjobb időzítéssel, mintha csak olvasott volna Becky gondolataiban.

– Beteg voltam – hangzott az őszinte válasz –, és a barátom rájött, hogy képtelen megbirkózni ezzel.

– Hát ez durva!

– Igen.

Noha már hónapok teltek el azóta, hogy Drew faképnél hagyta, Rebecca még mindig nem heverte ki a csalódást. Annak idején a vakbélműtétjét követően komplikációk léptek fel, ami tovább nehezítette a helyzetét, s mivel Drew nem állt mellé, ő egyre mélyebb depresszióba zuhant. Ráadásul hashártyagyulladását kapott, és hetekig lebegett élet-halál közt az intenzív osztályon.

Miután végre felépült, az orvosok újabb lesújtó hírt közöltek vele, miszerint a petefészkek és a petevezetékek szerencsétlen hegesedése miatt valószínűleg nem lehet gyereke. Drew ekkor szakított vele, ő pedig máig képtelen volt megemészteni a történeteket.

Gyökeres változásra volt szüksége ahhoz, hogy összeszedje magát, és újra tudjon örülni az életnek.

Némi keresgélés után talált a napozófedélzeten egy ponyvával árnyékoló helyet. Táskáját egy szék mellé tette, aztán leült, miközben William elment innivalóért. A magas, sportos megjelenésű férfi, aki még a parton felhívta magára a figyelmét, a korlátnál állt, és a tengert bámulta. Amikor William megérkezett a frissen készült gyümölcskoktélokkal, éppen feléjük nézett, és olyan bosszús fintort vágott, mintha zavarta volna, hogy a lányt más társaságában látja.

Ugyan már! Bizonyára csak képzelődöm, hessegette el a furcsa feltételezést Rebecca. Valami azonban emlékeztette ebben a férfiban Drew-ra, noha az exe korántsem volt ennyire jóképű és határozott megjelenésű.

– Vele nem kell törődnöd – mondta William, amint észrevette az idegen sötét pillantását.

– Nem törődöm – vont a vállát Rebecca. – Talán ismered?

– Aha, az unokatestvérem. Üzleti úton volt Martinique-on. Biztos azért vonult félre, hogy átgondolja a dolgait.

– Értem – bólintott a lány, és elhatározta, hogy eztán kizárólag Williamre fog koncentrálni.

Nem is bánta meg, mert a srác igencsak szórakoztatónak bizonyult. Folyton megnevettette, sőt még arra is sikerült rábeszélnie, hogy táncoljanak egyet. A fedélzeti hangszóróból immár felerősítve áradt a forró ritmusú zene, amelyre a szabályokat felrúgva, kötetlenül ugráltak, forogtak a párok. Időnként felbukkantak William haverjai is, akik szintén sokat bolondoztak. Rebecca nem is emlékezett rá, mikor érezte magát utoljára ilyen gondtalannak és felszabadultnak.

Aztán amikor az utolsó szám is véget ért, csak állt mozdulatlanul a táncparketten, és hallgatta a gépház dohogását.

– Menjünk a korláthoz! – indítványozta William.

Odasétáltak hát, és Rebecca élvezte, ahogy a hűs szellő végigcirógatta felhevült arcát. William a vállára tette egyik kezét, miközben a másikkal a vízben játszadozó delfineket mutogatta.

Egyszerre csak a lány úgy érezte, hogy bizsereggni kezd a tarkója, mire idegesen körbenézett. Nem messze tőlük a rejtélyes unokatestvér feléjük biccentett, és Rebecca csak találgatni tudta, hogy vajon őt vagy Williamet figyeli-e.

– Találkozunk még? – riasztotta fel merengéséből a fiú. – Ne érts félre, tudom, hogy nem vágysz új kapcsolatra, ahogy én sem. De van bennünk valami közös. Mindketten egy szerelmi csalódáson vagyunk túl, és most egyelőre a sebeinket nyalogatjuk. Viszont lehetnénk egyszerűen csak barátok.

– Hát legyünk!

Rebecca újra a tengerre nézett, mert a távolban már feltűnt St. Marie-Rose partja. Lassan meglátta az erdővel borított hegyeket, sőt a fák közt megbújó kis fehér házakat is. Festői látvány volt, szívet melengető és hívogató.

– Hol fogsz lakni? – érdeklődött William.

– Tamarind Baynek hívják a települést, ahol a testvérem egy kis házat bérel. Elég félreeső helyen van, egy privát jachtkikötő közelében, amelynek a tulajdonosa a barátunk.

A fiú elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Én valamivel odébb lakom, a másik oldalon. – Aztán hirtelen felderült az arca. – De hát nincs az olyan messze, hiszen kicsi a sziget! Két-három óra alatt el lehet jutni egyik végéből a másikba. Egyébként Tamarind Bay nem arról híres, hogy sok lenne ott a bár meg az éjszakai klub. Könnyen megtalálhatlak. Megadod a telefonszámod? Felvidíthatnánk néha egymást.

Rebecca biztatóan mosolygott, és szó nélkül felírta a számát. Semmi kifogása nem volt egy kis szórakozás ellen, bár legfőképpen azért jött, hogy minél több időt töltsön Emmával.

Néhány perc múlva a katamarán kikötött St. Marie-Rose-ban, és az utasok – élükön William unokatestvérevel – kiszálltak.

A lány csomagját William vitte, úgy siettek végig a pallón. Rebecca lelkesen itta magába a szeme elé táruló látványt. Az öböl aranysárga homokkal borított partját zöld pálmafák szegélyezték, s a lágy szélben hajladozó, hatalmas leveleken meg-megcsillant a napfény.

– Biztos, hogy megtalálod a testvéred házát? – kérdezte William, miután egy pillanatra megálltak a parton feltorlódott tömegben. – Tamarind Bay innen még egyórás út. – A fiú úgy érezte, két malomkő közt őrlődik. Egyrészt nem szívesen hagyta magára Rebeccát, másrészt viszont várták a barátai. – Hívhatnék neked egy taxit. Vagy ami még jobb, megkérhetném az unokatestvéremet...

– Nem, nem kell! – vágott a szavába Rebecca. – Miattam ne fájjon a fejed! Jól elboldogulok egyedül is, te meg foglalkozz nyugodtan a barátaiddal!

– Hát... ha gondolod – felelte kis habozás után William.

– Persze, menj csak! – taszított rajta egyet játékosan a lány, aztán körülnézett, hogy hol található szabad taxit.

Egy férfi színes prospektust nyomott a kezébe, amelyen hajókirándulásokat hirdettek a környékbeli szigetekre, de Rebecca csupán futó pillantást vetett rá. Egyelőre nagyobb szüksége lett volna taxira, csak hogy mostanra már mindet elkapkodták a nála szemfülesebb utasok.

Hirtelen egy sötét bőrű, atlétatermetű fiatalember állt meg előtte.

– Szolgálatára, madame! Segítek vinni csomag.

Rebecca kínos mosollyal tiltakozott.

– Köszönöm, de... nem kérem.

Már odahaza is figyelmeztették, hogy óvakodjon a csalóktól, s noha a fickó nem tűnt kifejezetten gyanúsnak, és biztosan volt autója, rámenős viselkedése visszatetszést keltett a lányban. Még abban is kételkedett, hogy rendelkezik-e egyáltalán hivatalos engedéllyel a taxizáshoz. Meg egyébként is mindössze egy utazótáska volt nála, mivel a bőröndjeihez nem tudott hozzájutni Martinique-on.

A fickó azonban nem tágított.

– Maga ad pénz, én viszem csomag – mondta, s már hajolt is le, hogy megfogja a lány táskáját.

– Ne, ne! Legyen szíves, hagyja! – ismételte meg Rebecca, ám szavai süket fülekre találtak.

– Ez lenni én dolgom – jelentette ki a kéretlen hordár.

– Jobb szeretném, ha rám bízna – kötötte az ebet a karóhoz a lány, és szintén lehajolt.

Csak hogy a fickó gyorsabb volt nála; elkapta a táskát, és nagy lendülettel a levegőbe emelte.

Rebecca rémulten figyelte. Most mit tegyen? Hogy védje meg magát? Kiabáljon? De ki fog neki segíteni?

Alighogy mindez átfutott a fején, öles léptekkel ott termett előtte William unokatestvére. Habozás nélkül kiragadta az idegen kezéből Rebecca táskáját, és acélkemény pillantásával csaknem felnyársalta a szemtelen fickót.

– Világosan megmondta a hölgy, hogy nincs szüksége segítségre. Hagyd békén, és hordd el magad!

Rebeccát lenyűgözte ez a bátor fellépés, sőt a parancsoló hangra a fiatalember is azonnal védekezőn emelte fel a kezét.

– Oké, oké! Én akar semmi rossz. Már menni is.

Szemmel láthatóan alig tudott magához térni, úgy meglepődött, amikor a magas férfi szinte a semmiből előlépett, de legalább gyorsan felmérte a helyzetet, és elpucolt.

Rebecca megmentője hosszan nézett utána.

– Biztos, hogy többé nem fogja magát molesztálni – nyugtatta meg a lányt.

– Elhiszem – vetett rá hálás pillantást Rebecca. – Őszintén szólva nem hittem volna, hogy itt testőrré lesz szükségem. Olyan békésnek hatott ez a sziget.

A férfi megvetően elhúzta a száját.

– Ez nagyjából így is van, de a világon mindenütt akadnak olyan emberek, akik bármire képesek, csak hogy pénzre tegyenek szert.

– Igen, ez valószínű.

Rebecca a nemrég kapott prospektussal legyezgette magát, s nem értette, hogyan tud a férfi ebben a hőségben ilyen kifogástalanul hűvös és fegyelmezett lenni. De úgy tűnt, még meg sem lepte a tolakodó fickó felbukkanása, vagyis jól ismerhette az itteni szokásokat.

– Egyébként Cade vagyok – mutatkozott be védelmezője, és kinyújtotta a kezét. – William unokatestvére. Gondolom, ő már beszélt rólam.

Erős, határozott kézfogása volt, ami szintén nagyon jó benyomást tett a lányra.

– Rebecca – suttogta. – Igen, William említette, hogy rokonok. Még egyszer nagyon köszönöm a segítségét.

– Szívesen. – A férfi elgondolkodva nézett rá. – Akaratlanul is hallottam, amikor említette az unokatestvéremnek, hogy Tamarind Baybe igyekszik. Nekem épp az öböl fölötti hegyekben van egy házam, úgyhogy szívesen elviszem.

– Ó, nagyon köszönöm, de igazán nem szükséges. Nem gond, ha várnom kell egy taxira, és főként nem szeretnék a terhére lenni – felelte Rebecca.

Elvégre nem ismerte a férfit, és azt sem tudta, megbízhat-e benne.

– Eltarthat egy darabig, amíg talál szabad kocsit. – Cade tekintete végigsiklott a lányon. – Ráadásul egy egyedül utazó nő, aki fiatal és csinos, gyorsan felhívja magára az itteniek figyelmét... amint azt már tapasztalhatta. – Azzal benyúlt a nadrágzsebébe, és átnyújtott egy névjegyet. – Talán ez megnyugtatta – mondta.

2. FEJEZET

Rebecca elolvasta a kártyát: „Dr. Cade Byfield, sürgősségi orvos, Mountview Kórház, St. Marie-Rose.”

– Engem itt mindenki ismer – folytatta a férfi. – Rendszeresen járok Martinique-ra, de ha nem hiszi, kérdezze csak meg a kikötői alkalmazottakat!

Fölösleges, gondolta Rebecca, mert már korábban észrevette, hogy egyikük odabiccentett a férfinak.

– Maga tehát orvos, és itt él? – kérdezte inkább.

Cade bólintott.

– Már néhány éve. Eredetileg Floridában éltem, de aztán a szüleim ideköltöztek, a szigetre. – És maga? – nézett érdeklődve a lányra.

– Angol vagyok. Egy hertfordshire-i kis faluban születtem.

– Mindjárt gondoltam a kiejtéséből – vigyorodott el a férfi, aztán a kikötőt szegélyező falra mutatott. – A túloldalon áll a kocsim. Mehetünk? Ígérem, hogy épségben célba juttatom.

– Rendben – fogadta el végül az ajánlatát Rebecca.

Cade a vállára tette a kezét, mintegy ösztönözve őt az indulásra. Rebeccát kellemes bizsergés járta át, és hiába igyekezett figyelmen kívül hagyni a meleg kéz jóleső érintését.

– Elkelt volna az orvosi segítség azon a repülőgépen, amellyel idefele jöttem – mormolta, miközben szapora léptekkel az autó felé tartottak.

– Tényleg? Miért?

– Kényszerleszállást kellett végrehajtanunk Martinique szigetén, mivel az egyik utas hirtelen elájult és összeesett. Rémesen nézett ki, egészen viaszsápadt lett. A pilóta rádión hívott mentőt a reptérre.

Cade a homlokát ráncolta.

– Akkor valami komoly baja lehetett. Tudja, mi volt az?

– Először mellkasi fájdalmakra panaszkodott, amelyek a karjába is kisugároztak, aztán elvesztette az eszméletét. Még a pulzusát se tudtam kitapintani.

A férfi aggodalmas pillantást vetett rá.

– Első hallásra ezek a szívinfarktus tünetei. Mi történt később?

– Mindenki pánikba esett körülöttem. Azonnal elkezdtem a szívmasszázszt, az egyik utaskísérő pedig hozott egy defibrillátort. Az áramütésekre a férfi jól reagált, és végül magához tért. Már azt hittem, túl van a nehezén, amikor megint elkezdett összevissza verni a szíve, majd másodszor is megállt.

Cade a lélegzetét is visszafojtotta.

– Bizonyára nagyon rossz állapotban volt. Gondolom, maga is megijedt.

– Nyugtalanítónak találtam a helyzetet, de mivel orvos vagyok, tudtam, mi a teendő. Szerencsére a fedélzeti gyógyszerek közt akadt némi adrenalin, abból adtam neki intravénásan egy adagot, amitől magához tért.

Cade elismerően mérte végig a lányt.

– Maga is sürgősségi orvos?

– Nem. A szakterületem a gyermekgyógyászat.

– Kórházban dolgozik, vagy rendelőben? – kérdezte a férfi, miközben megérkeztek az autójához, egy piros színű, nagy és elegáns terepjáróhoz.

– A csecsemőosztályon dolgoztam – felelte Rebecca –, most viszont átmenetileg tartok egy kis szünetet.

Hogy is maradhatott volna azon a helyen, miután kiderült, hogy neki sosem lehet gyereke? Elviselhetetlen volt ez a fájdalom.